

alle Rigsdagens politiske Partier. Jeg kan ogsaa dele den højtærede Finansministers Ønske om, at der kunde findes en anden Form for en Løsning paa dette Omraade, men hvis en saadan Form ikke findes, vil jeg for mit Vedkommende sige, at det vil være et af de mest skæbnesvangre Omraader for Staten at lade alt gaa sin egen Gang paa, for Boligspørgsmaalet griber saa dybt ind ikke alene i Befolkningens Levestandard og Leveforhold, men tillige i Landets økonomiske Forhold, at det i sine Eftervirkninger vil være overordentlig skæbnesvangert, hvis Boligspørgsmaalet stadig ligger uløst, det vil sige ligger saaledes, at der intet sker. Hvis det ikke lykkes Ministeriet at finde en Vej frem, saaledes som det er antydet hidtil, saa der kan opnaas nogen Fremgang med Hensyn til Byggevirksomhedens Udvikling, ja, saa tror jeg, man hellere maa forsøge at gaa de gamle Veje end helt lukke af for Statskassens Hjælp, hvilket vilde være det mest skæbnesvangre. Men jeg vil gerne give den højtærede Minister Ret i, at det vilde være heldigst, om vi kunde finde endnu bedre Former end de tidligere anvendte.

Naar der tales om de store Udgifter som Følge af Arbejdsløsheden, er jeg ogsaa villig til at beklage dem, men min Mening er rigtignok den, at intet Land kommer uden om de Byrder, der følger af Arbejdsløshed, heller ingen Stat. Man kan vedtage nok saa mange Love, man vil, og forme disse Love paa hvilken Maade, man ønsker, man kommer ikke uden om det, at Befolkningen skal eksistere, og hvis Befolkningen ikke har nogen Eksistensbasis i Landets økonomiske Liv, vil det blive det offentlige, der kommer til at afholde Udgifterne. Jeg tror derfor ikke, man skal bilde sig ind, at blot man udsender tilstrækkelig mange Arbejdsløshedslove og tilstrækkelig mange Cirkulærer, der bestemmer, at de og de Folk ikke længere skal have Understøttelse, saa er alting godt; de Penge maa skaffes et eller andetsteds fra, Befolkningen skal leve, og det vil ikke blive vanskeligt at opdage bagefter, at til syvende og sidste er det det offentlige, der kommer til at betale. Ad den Vej, man her tænker paa, tror jeg derfor ikke, man opnaar store Besparelser. Derimod kunde jeg tænke mig, at man kunde opnaa større Besparelser med Hensyn til Arbejdsløshedsunderstøttelser, hvis man vilde understøtte alle de Kræfter, der arbejder paa at sætte det økonomiske Liv i Gang i Danmark; det er et Omraade, hvor det nytter at lægge Kræfter i. Saa faar man en Besparelse, som bliver en virkelig Be-

sparelse, i de store Udgifter til Arbejdsløsheden.

Jeg har ønsket at gøre disse Bemærkninger, ikke specielt i Tilknytning til nogen bestemt Post paa Finansloven, men fordi der er faldet Udtalelser af almindelig finansiel og økonomisk Art, som jeg nok kunde ønske at gøre et Par Bemærkninger til.

Piper: Det sene Tidspunkt, Finansloven kommer til Landstinget paa, umuliggør, at Medlemmerne kan komme til at gennemgaa denne, saaledes som den nu foreligger færdig fra Folketinget. Det er Forholdene, Omstændighederne, der er Skyld deri, og der er ingen Grund til at rette Bebrejdelse mod nogen derfor. Imidlertid er det i dette Tilfælde som med Hensyn til den øvrige Lovgivning saaledes, at hele den Partikonstellation, der er til Stede i Rigsdagen, hvor de samme to Partier danner Flertal i begge Rigsdagens Afdelinger, bevirker, at den egentlige Afgørelse i alt væsentligt maa finde Sted i det Ting, hvor Sagen behandles først. Da dette for de fleste Sagers Vedkommende, ogsaa for Finanslovens Vedkommende, sker i Folketinget, vil der saa meget mindre under de nuværende Forhold være Grund for Landstinget til at skride ind. Landstingets Medlemmer er jo heller ikke derfor uden Indflydelse paa, hvorledes enten Finansloven eller det øvrige Lovgivningsarbejde former sig, idet jo de respektive Partiers Medlemmer har Føling med Medlemmerne i det andet høje Ting. Jeg skal derfor afholde mig fra væsentlige Bemærkninger til selve Finanslovsforslaget, men jeg vil benytte Lejligheden ved denne Finanslovbehandling til at gøre et Par Bemærkninger af finansiel Art. Der er intet, der i saa høj Grad har Befolkningens Øre paa nærværende Tidspunkt.

I 1920, da Ministeriet Neergaard traadte til, var der ingen Oversigt over Finansernes Tilstand i det hele taget. Det var et Kaos, hvori ikke en Gang den tidligere Finansminister var i Stand til at finde Redé. De to Aar, der er gaaet, har i alt Fald bragt nogen Klaring til Stede, selv om man ikke er i Stand til med nogen Sikkerhed at stille et Horoskop for Fremtiden — dertil er Forholdene alt for usikre baade med Hensyn til Erhvervslivet og med Hensyn til, hvad de forskellige Skattelove vil kunne indbringe. Der havde under det forrige Ministerium været en Rutten med Pengene paa en ganske uforsvarlig Maade, og det er jo altid vanskeligt at tage tilbage, hvad der er givet ud med saa rund Haand. Det Billede, der nu efter to Aars Forløb